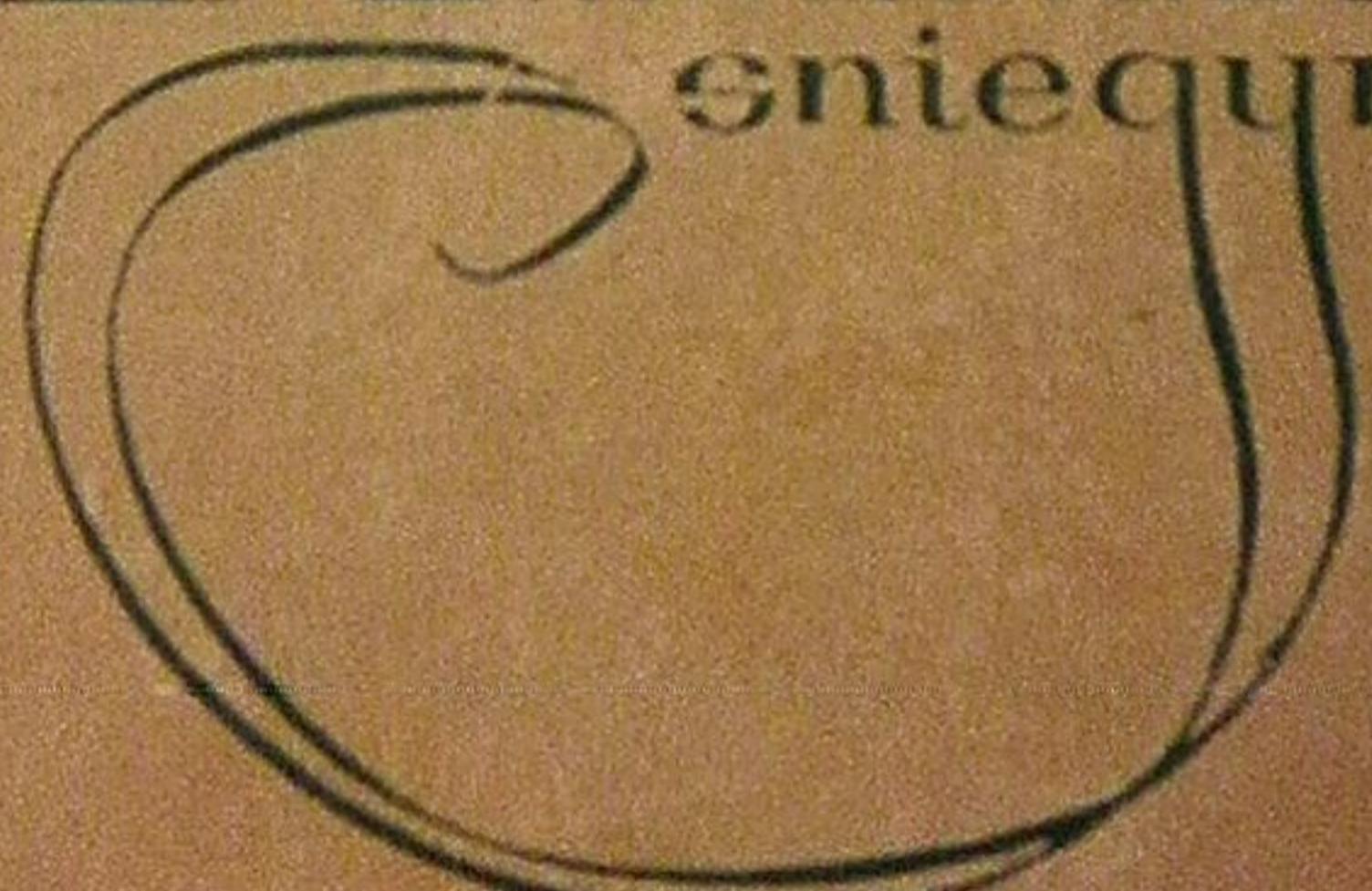

EH Hemingvejus

Kilimandžaro
sniequnai

VSA

Lemingojus
Kilimandžaro nūoraidai

ABRAHAMAS

VS/1

VILNIUS 1966

Buvo jau vėlu, ir visi kavinės lankytojai išskirstę, tik vienas senis sédėjo po medžiu, elektros apšviestų lapų šešelyje. Dieną gatvė dulkina, bet naktį rasa sugeria dulkes, ir senis mėgo tylą, o naktį tylu. Abu kavinės padavėjai matė, jog senis jau įgéręs, ir nenuleido nuo jo akių, nes žinojo, kadjis išeis neužsimokejęs, jeigu per daug išgers, nors buvo padorus klientas.

— Pereitą savaitę bandė nusižudyti,— tarė vienas.

— Dėl ko?

— Iš nevilties.

— Kas atsitiko?

— Nieko.

— Iš kur žinai, kad nieko?

— Jis turi daug pinigų.

Juodu sédėjo už staliuko prie sienos, netoli durų, ir žiurėjo į terasą — visi staliukai tušti, tik prie vieno sėdi senis šešelyje po medžiu, lapus judina vėjas. Gatve praejo karelvis su mergina. Žibinto šviesoje sublygėjo variniai skaičiai ant

jo apykaklės. Mergina buvo vienplaukė ir skubėjo, kad neatsiliktų.

— Patrulis jį sužmst,— tarė vienas.
— O kas jam, jeigu gauna, ko nori.
— Pasuktų kita gatve. Patrulis tikrai jį sužmst. Tik prieš penkias minutes praėjo.

Senis, sėdintis šešėlyje, paskambino stikliuku į lėkštutę. Jaunesnysis padavėjas priėjo prie jo.

— Ko jums?

Senis pažvelgė į jį.

— Dar vieną konjako,— tarė jis.

— Pasigersite,— atsakė padavėjas.

Senis pažvelgė į jį. Padavėjas nuéjo.

— Sėdės čia per naktį,— tarė jis kitam padavėjui.— Aš jau visai snaudžiu. Niekad anksčiau trijų neatsigulu. Geriau būtų numiręs pereitą savaitę.

Jis paémė nuo bufeto konjako butelį ir švarią lėkštutę ir nužingsniavo prie senio staliuko. Pakišo lėkštutę po stikliuku, pripylė pilną.

— Geriau būtum numiręs pereitą savaitę,— pasakė kurčiam seniui.

Senis pajudino pirštą.

— Dar troputi,— tarė jis.

Padavėjas pliuptelejo konjako, net per kraštus nusiliejo ir kojele subėgo į viršutinę lėkštę.

— Atili,— padékojo senis.

Padavėjas nusinešė buteli į vidų. Jis yra m
aisėdo už staluko prie draugo.

- Jau girtas, — taré jis.
- Kasnakt buna girtas.
- Dėl ko norėjo nusūžudyti?
- Is kur aš galiau žinoti?
- O kaip žudesi?
- Korėsi.
- Kas jis nuėmė?
- Dukteręčia.
- Kam?
- Gelbėjo sielą nuo prazūties.
- Kiek jis turi pinigų?
- Daug.
- Tur but, jam jau aštuoniasedmimi.
- Ir man atrodo, kad ne mažiau.
- Eitų sau namo. Niekad negaliu anksčiau trijų atsigulti. Kiek man belteka to miegot?
- Cia jam patinka, todėl ir sėdi.
- Jam liudna vienam. O aš ne vienas. Ma-
nės žmona lovoje laukia.
- Ir jis kažkada turėjo žmoną.
- Dabar jam žmona nebo reikalinga.
- Ką galii žinoti. Gal su žmona jam bu-
gerian.
- Dukteręčia ji prižiūri.
- Zinau. Sakel, kad iš kilpos išėmė,

— Nenorečiau tokių metų sulaukti. Seniai
slykštūs.

— Ne visi. Šitas tvarkingas. Gerdamas ne-
laisto. Net dabar, kai girtas. Pažiūrėk.

— Nenoriu nė žiūrėti. Eitų sau namo. Neuž-
jaučia tū, kurie turi dirbti.

Senis pakėlė akis nuo stikliuko, pažiūréjo į
aikštę, paskui į padavėjus.

— Dar vieną konjako,— pasakė jis, rodyda-
mas į stikliuką.

Priėjo padavėjas, kuris skubėjo namo.

— Nebus,— tarė jis, nepatsydamas sintak-
sės, taip, kaip kvaili žmonės kalba su girtais ar
svetimšaliais.— Šiandien daugiau ne. Uždarome.

— Dar vieną,— paprašė senis.

— Ne. Nebus.— Padavėjas nubraukė stalo
kraštą rankšluosčiu ir papurtė galvą.

Senis atsistojo, iš lėto suskaičiavo lėkštutes,
išsitraukė iš kišenės odinį kapšiuką ir susimokė-
jo, palikdamas pusę pesetas arbatpinigių.

Padavėjas žiūréjo, kaip jis eina gatve — se-
nas, netvirtu žingsniu, bet oriai.

— Kodėl tu neleidai jam dar pabūti ir išger-
ti? — paklausė padavėjas, kuris neskubėjo. Juo-
du uždarinėjo langines.— Dar nėra nė pusės
trijų.

— Aš noriu eiti namo į lovą.

— Viena valanda buvus nebuvus.

— Man viena valanda reiškia daugiau, negu
jam.

— Valanda visiems vienoda.

— Kalbi lyg pats būtum senas. Jis gali nusi-
pirkti buteli ir išgerti namie.

— Namie visai ne tas.

— Žinoma, ne tas,— sutiko padavėjas, kuris
turėjo žmoną. Jis nenorėjo būti neteisingas. Jis
tik labai skubėjo.

— O tu? Ar nebijai eiti namo anksčiau, nei
visada?

— Ižeisti nori?

— Ne, *hombre*¹, tik pajuokauti.

— Nebijau.— atsakė padavėjas, kuris skubė-
jo. Jis užtraukė metalinę štorą ir atsitiese—
Aš pasitikiu. Visada pasitikiu.

— Tu jaunas, patiklus, turi darbą,— pasakė
senesnysis padavėjas.— Tu turi viską.

— O tau ko trūksta?

— Aš turiu tik darbą.

— Tu turi tą pat, ką ir aš.

— Ne. Aš niekada nepasitikėdavau ir aš ne-
be jaunas.

— Niekaip. Pakaks niekus plepēti, rakinkim.

— Ak iš tu, kurie megsta iki vėlumos siđeli
kavinėje,— tarė senesnysis padavėjas.— Aš iš

¹ Zmogas (isp.).

tu, kurie neskuba į lovą. Iš tų, kuriems naktį reikia šviesos.

— Aš noriu namo, į lovą.

— Mudu skirtini žmonės,— taré senesnysis. Jis buvo jau apsižengęs.— Ir ne vien dėl jaunystės ir pasitikėjimo, nors tai puikūs dalykai. Kas nakti aš delsiu uždaryti kavinę todėl, kad ji, gal būt, kam nors labai reikalinga.

— *Hombre*, juk yra vyninių, atidarytų visą naktį.

— Tu nesupranti. Mūsų kavinėje švaru ir jauku. Cia daug šviesos. Geros šviesos, ir dabar dar šešėlis nuo lapų.

— Labanakt,— pasakė jaunesnysis padavėjas.

— Labanakt,— atsakė antrasis.

Gesindamas šviesas, jis kalbėjo toliau pats su savimi. Svarbiausia, žinoma, kad būtų šviesu, bet reikia taip pat švaros ir jaukumo. Muzikos nereikia. Žinoma, muzikos nereikia. Prie baro oriai nepastovësi, o tokiu laiku daugiau nera kur eiti. Ko jis bijo? Ne, tai ne baimė, ne siaubasi. Tai niekas, tuštuma, kurią jis dabai gerai pažista. Viskas niekas, ir žmogus taip pat niekas. Stai kodėl reikia tiktais šviesos ir dar, kad būtų švaru, tvarkinga. Kiti gyvena toje tuštumoje ir nejaučia, bet jis žino, kad viskas nado y pueš nado y nado y pueš nado¹. Nieke mūsų, kurs esi

¹ Niekas, viskas niekas (isp.).

niekame, teesie niekas tavo niekas, teatelinis ta-
vo niekas, kaip niekur, taip ir niekame. Kasdie-
nio mūsų nieko duok mums kas dieną ir atleisk
mūsų niekus, kaip ir mes atleidžiam savo nie-
kas, ir nevesk mūsų niekur, bet gelbék mus
nuo nieko. Viskas niekas. Sveika, nieko pilnoji,
niekas su tavimi. Jis nusišypsojo ir sustojo prie
baro, ant kurio stovėjo blizgantis kavos auto-
matas.

— Ko jums?

— Nada.

— *Otro loco mas*¹, — pasakė barmenas ir nu-
sisuko.

— Mažą puodelį kavos, — tarė padavėjas.

Barmenas priprale.

— Ir šviesos gana, ir jauku, bet baras nenu-
blizgintas, — tarė padavėjas.

Barmenas pažiūrėjo į jį, bet nieko neatsakė.
Buvo perdaug vėlu kalbos

— Gal dar viena?

— Ne, ačiū, — atsakė padavėjas ir išėjo.

Jis nemėgo barą ir vyninį. Švari, šviesi ka-
vinė visai kas kita. Dabar, nieko nebegalvoda-
mas, eis namo, į savo kambarį. Atsiguls į lovą
ir auštant pagaliau užmigs. Galiausiai, tarė jis
sau, čia bus tik nemiga. Daug kas ja serga.

1933

¹ Dar vienas beprotis (Isp.)

Puolimas
dybos tro-
ugnies, ne-
siekié upés
pais juo v-
raustas, N
prato, kas

Jie gul-
toje lauko-
išverstos,
vienu lavo-
popieriu.

Zolėje
pat kelio g-
virtuvė, ma-
si, veršio c-
mai, šautu-
tyn ir durtu-
buvo band-
mai, šautu-
menų dėžė-